

La cambra misteriosa

Fogars de la Selva

Ubicació

Lloc/Adreça: Fogars de la Selva
Emplaçament Vall de Ramió
Alçada: 92

Coordenades:

Latitud: 41.7197
Longitud: 2.6158
UTM Est (X): 468042
UTM Nord (Y): 4618727

Classificació

Número de fitxa 08082 - 198
Àmbit: Patrimoni immaterial
Tipologia Tradició oral
Estil / època: Modern Contemporani
Segle XVIII
Estat de conservació Bo
Protecció Inexistent
Tipus de protecció: Inexistent
Accés Obert
Ús actual: Científic/Cultural
Titularitat Pública

Fitxes associades:

[Can Mainou](#)

Autoria de la fitxa Jordi Montlló Bolart
Data de registre de la fitxa: dc., 16/03/2022 - 15:59

Descripció

Tradicció oral que conta que, en una època de bandolers, a Can Mainou de Ramió vivia una gent que aprofitava aquells temps de desordre per viure de la delinqüència, fent diners a través del robatori, l'extorsió i el crim, tot això emparant-se rere l'aparença de l'honradesa, ja que eren integrants del sometent de Ramió.

Pel costat de baix de la casa passava un camí ral de muntanya, que encaminava la gent que es dirigia fins a Sant Celoni o que, en el seu recorregut, agafava ramals per anar a altres pobles. Per aquest camí passava a vegades gent adinerada, que portava els diners per anar a pagar un deute, o que venia de cobrar bestiar, granes o partides de carbó. Els seus cabals eren en monedes d'or, plata i bronze.

A Can Mainou sempre hi havia algú que vigilava el camí, atent per quan passava algun viatger a peu o a cavall per poder-hi parlar. Si s'adonaven que portava diners, el feien entrar a la casa amb enganys, o si veien que sospitava alguna cosa, el feien entrar per força i, quan era dintre el feien lliurar tot que portava damunt seu. Si es resistia a pagar o a parlar d'altres coses que els interessava, com podia ser de la seva situació econòmica o de la d'altres coneguts seus, aleshores el feien entrar en una cambra on amb diversos estris de tortura el sotmetien a sofriments físics fins que havia declarat tot el que tenia.

Els homes de Can Mainou formaven part del sometent de Ramió i, per tant, eren gent de confiança. Quan ja no podien robar res més al seu presoner, anaven a veure al sometent de Gaserans i els deien que havien pogut detenir un bandoler molt perillós i que l'anirien a executar la nit següent, a la baixada de Perxistor. I així ho feien cada vegada que assaltaven un vianant ric, un cop li havien pres els diners, o algú que els podria comprometre.

Als membres del sometent de Gaserans, del qual formaven part els homes de Can Rata i de Perxistor, els estranyava que el sometent de Ramió anés sentenciant a més gent del que era normal i que, a més sempre fossin els de Can Mainou els seus autors. Un cop estesa la sospita es van reunir tots plegats i van acordar que si es donava una nova ocasió anirien a aquell lloc a comprovar el que passava.

La baixada de Perxistor era un revolt molt fondo del Camí Ral, situada en un lloc que quedava amagat i per això escollien aquell indret. Arribat un nou cas d'execució, el sometent de Gaserans es va aposentar a l'aguait i varen poder veure com arribaven els de Ramió, custodiant un pobre home, que pel seu aspecte semblava que mai havia estat un delinqüent.

Li van embenar els ulls i després de situar-lo a una distància, li van dir que resés el Crec en un Déu. Quan va començar a resar, els homes del sometent de Gaserans els van cridar l'alto i van començar a disparar trets a l'aire i els facinerosos, espantats, varen deixar caure les armes. Així fou com pogueren salvar la vida d'aquell presoner.

Així és com es va descobrir i que es pogué acabar amb la doble vida d'aquella gent de Can Mainou, els quals aparentment eren pagesos que treballaven les seves terres del mas però que s'enriquien practicant l'assalt, l'extorsió i l'assassinat de persones innocents.

Com a proves de les seves agressions, a dintre de la casa es va trobar una cambra de tortura i al darrere del porxo un pou amagat, tapant arran de terra, del qual també es va dir que hi havia tirat gent.

Observacions:

Josep Cantal i Quer la contà als autors del llibre "Fogars de la Selva, temps ha", (FUGAROLAS i VILÀ, 2007), transcrita literalment.

Bibliografia

FUGAROLAS i MASÓ, Jaume i VILÀ i CAMPS, Josep (2007). *Fogars de La selva, temps ha*. Fogars de La Selva: Edició dels autors.

